

Arrest

nr. 133 828 van 26 november 2014

in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 september 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tegen de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 augustus 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissingen werd op 13 augustus 2014 ter kennis gebracht aan de verzoekende partijen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 september 2013 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 9 oktober 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk.

Op diezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de verzoekende partijen.

Op 27 februari 2014 dienden de verzoekende partijen een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 1 augustus 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Op diezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de verzoekende partijen. Dit zijn thans de tweede en derde bestreden beslissing.

Eveneens op 1 augustus 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) ten aanzien van elk van de verzoekende partijen.

2. Over de rechtspleging

De Raad is van oordeel dat het beroep bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, in beginsel slechts ontvankelijk is ten aanzien van de beslissing die het voornaamste onderwerp uitmaakt van het verzoekschrift, zijnde de eerste bestreden beslissing.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1.Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partijen vragen in hun inleidend verzoekschrift de nietigverklaring van twee verschillende beslissingen. Zij geven echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van dien aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en derde beslissing. Tevens wordt ten aanzien van de eerste, enerzijds, en de tweede en de derde, anderzijds, bestreden beslissing verschillende grieven aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost. *In casu* werden met één verzoekschrift twee verschillende beroepen ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Het indienen van dergelijke aanvraag die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partijen geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht, noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partijen maatregelen worden genomen die tot doel hebben hun illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelve waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Er wordt hen met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de verzoekende partijen in het kader van hun aanvraag niet voldaan hebben aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde om reden dat de elementen die zij aanvoeren ter staving van hun aanvraag reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partijen.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van het aan de verzoekende partijen opgelegde bevel.

De loutere kennisgeving van de beslissingen op dezelfde dag zonder dat wordt aangetoond dat de beslissingen een connectie hebben wat betreft hun inhoud en een invloed kunnen hebben op de wettigheidscontrole van de andere beslissingen, maakt op zich niet dat er samenhang is.

Het dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekende partijen werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en derde beslissing. Tevens stelt de Raad vast dat in het onderliggende verzoekschrift op duidelijke wijze ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing verschillende grieven worden aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost.

In casu is de Raad aldus van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Het beroep wordt enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

3. Over de grond van de zaak

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van hun middel zetten zij uiteen wat volgt:

“Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete medische situatie van verzoekers hun zoontje en de door hen naar voren gebrachte medische stukken vanwege de behandelende artsen waarbij expliciet nieuwe medische aandoeningen naar voren werden gebracht.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet (voorts: vv.) luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

“§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.”

“§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Verzoekers zijn de stelling toegedaan dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat er geen rekening werd gehouden met de medische bijlagen van de behandelende artsen waar onmiskenbaar nieuwe aandoeningen in werden geschetst.

Zoals in de feitenrelaas al reeds uiteengezet stelden verzoekers op 10/09/2013 een procedure ex art. 9ter vrw. .

Zij voegden aan hun initiële aanvraag art. 9ter vrw. een omstandig medisch attest vanwege Dr. YB dd. 03/09/2013 en medische attesten vanuit Armenië behept met een vertaling en legalisatie.

Zij voegden aan hun eerste aanvraag ex art. 9ter vrw. in totaal 16 medische bijlagen vanuit hun land van herkomst ten einde de medische gesteldheid van hun zoontje zo minutieus als mogelijk weer te geven.

Er werden bovendien tegelijkertijd diverse afspraken belegd bij specialisten.

Verzoekers hun zoontje wordt thans opgevolgd door arts deskundigen, zoals hier voren al reeds gemeld.

Uit het e-mail dd. 12/11/2013 vanwege Dr. EDG bleek dat verzoekers hun zoontje aan chronische leverinsufficiëntie met portale hypertensie en hypersplenisme lijdt waarvoor supportieve maatregelen noodzakelijk zouden zijn.

Gelet zijn sociale situatie leek het haar aangewezen om hem van in den beginne te laten opvolgen door een centrum waar pediatrische levertransplantatie beschikbaar is.

Verzoekers worden voorts doorwezen naar Prof. S in de UCL te Brussel. Het gegeven dat Dr. EDG besloten had om het zoontje van verzoekers te laten opvolgen door een centrum waar pediatrische levertransplantatie beschikbaar is, wees onstuitbaar op het zeer ernstig en levensbedreigend karakter van de aandoeningen.

De eerste aanvraag tot verblijf overeenkomstig art. 9ter vrw. werd op 09/10/2013 onontvankelijk verklaard en aan verzoekers ter kennis gebracht op 18/10/2013.

De artsadviseur stelde duidelijk in haar advies dd. 03/10/2013 dat blijken uit het standaard medisch getuigschrift dd. 03/09/2013 en de medische stukken dd. 29/04/2013; 24/12/2008 en 09/03/2011 dat de beschreven aandoeningen “aangeboren atresie van de galwegen” actueel geen risico zou impliceren voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekers hun zoontje.

Verzoekers stelden tegen deze beslissing een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Wegens hun wankelende financiële situatie waardoor zij de vereiste rolrechten niet konden voldoen en door een te late goedkeuring van hun Pro-Deo aanvraag door het BJB te Hasselt, kon hun beroepsakte niet op de rol worden geplaatst en aldus ook niet worden behandeld.

Verzoekers activeerden op 03/03/2014 een tweede aanvraag tot verblijf conform artikel 9ter vrw. Op basis van het omstandig medisch attest vanwege Dr. Prof. ES dd. 14/02/2014 en 1 bijlage. Er werden in casu nieuwe medische elementen naar voren gebracht.

Uit deze medische stukken kon er worden afgeleid dat verzoeker hun zoontje o.a. aan chronische leverinsufficiëntie met portale hypertensie en hypersplenisme zou lijden en niet enkel aan een aangeboren atresie van de galwegen zoals eerder omschreven in het medisch advies van de artsadviseur van verwerende partij in de eerste aanvraag tot verblijf ex art. 9ter vrw. .

Verwerende partij nam op 01/08/2014 wedermaal een beslissing tot niet ontvankelijkheid om reden dat de aangehaalde medische problematiek middels de aanvraag dd. 10/09/2013 ongewijzigd zou zijn t.a.v. de medische problematiek de welk werd aangekaart middels de aanvraag dd. 03/03/2014, quod certa non.

Ingevolge deze onontvankelijke beslissing werden er ook aan verzoekers bijlagen 13 Sexies uitgevaardigd, waartegen al reeds een afzonderlijk beroep werd ingesteld bij de Raad.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is aan het administratief dossier en de actuele ernstige medische situatie van verzoekers hun zoontje en heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de concrete medische situatie van verzoekers hun zoontje i.h.b. de nieuwe medische aandoeningen rekening houdende met het gegeven dat door het opleggen van een inreisverbod art. 3 van het EVRM wordt geschonden, aangezien hun zoontje in geval van terugkeer geen levensnoodzakelijke medische behandelingen en opvolgingen meer zal kunnen bekomen in Armenië.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.).

De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekers naar voren gebrachte medische stukken door verzoekers in hoofde van hun zontje waarin duidelijk nieuwe medische elementen werden aangekaart.

De artsen van verwerende partij moeten dus een ruimer onderzoek voeren, en de beslissingen van verwerende partij moeten ruimer gemotiveerd worden, wat in casu niet gebeurd is volgens verzoekers.

Verzoekers verwijzen uitdrukkelijk naar de medische stukken opgenomen in het AD.

Aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheid.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissingen komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien art. 9ter vv.!

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel zijnde artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name dat de elementen die worden ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De vermeldingen van de bestreden beslissing laten de verzoekende partijen toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag om verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre de verzoekende partijen menen dat onterecht werd geoordeeld dat de elementen die werden ingeroepen in het kader van de verblijfsaanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag, voeren ze in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal verder worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd

na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu is de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5°. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige verblijfsmachtiging werden ingeroepen.

Nazicht van de stukken van het administratief dossier toont aan dat de twee verzoekschriften, met name van respectievelijk 10 september 2013 en 3 maart 2014 identiek zijn. De verzoekende partijen menen echter dat er geen rekening werd gehouden met de medische bijlagen. Evenwel blijkt eveneens uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 april 2014, dat de verwerende partij de ambtenaar-geneesheer heeft gevraagd om de medische documenten van de aanvraag van 10 september 2013 te vergelijken met de medische documenten die werden neergelegd naar aanleiding van de aanvraag van 3 maart 2014. Hierbij stelt de ambtenaar-geneesheer dat uit het medisch getuigschrift en de bijlagen van 28 november 2013 blijkt dat de aandoening van de betrokkene zoals beschreven, in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de aanvraag van 10 september 2013. De ambtenaar-geneesheer vervolgt dat het om exact dezelfde ziekte gaat.

In zoverre de verzoekende partijen aangeven dat de leveraandoening een nieuw medisch element betreft, dient te worden vastgesteld dat reeds bij de eerste aanvraag melding werd gemaakt van levercirrose. De verzoekende partijen blijven in gebreke om met concrete elementen aannemelijk te maken dat de verwerende partij een kennelijk onredelijke beslissing zou hebben genomen.

Zoals de verwerende partij terecht aanhaalt in haar nota met opmerkingen betekent het loutere feit dat de verzoekende partijen hun kind laten opvolgen door een centrum waar pediatrische levertransplantatie beschikbaar is, geenszins dat het actueel noodzakelijk zou zijn om een levertransplantatie te ondergaan. Noch uit de medische stukken gevoegd bij de eerste aanvraag en noch uit de medische stukken gevoegd bij de tweede aanvraag blijkt dat er actueel nood is aan transplantatie.

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin maken de verzoekende partijen de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Tevens slagen de verzoekende partijen er niet in aan te tonen dat er een onzorgvuldig onderzoek zou zijn gebeurd door de verwerende partij. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is niet aangetoond.

In zoverre de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling van de verwerende partij inzake hun eerste aanvraag om machtiging tot verblijf, dient te worden aangestipt dat deze eerste beslissing inmiddels definitief is geworden en dat de verzoekende partijen, noch de Raad bij machte zijn om via huidig beroep de eerste zaak opnieuw te gaan beoordelen, ook al werd het schorsings- en

annulatieberoep van de verzoekende partijen nooit op de rol geplaatst en dus niet behandeld. Het niet op de rol plaatsen is niet te wijten aan tekortkoming van de Raad, hetgeen de verzoekende partijen geenszins betwisten. Inmiddels is de beroepstermijn verstreken en is de eerste beslissing, zoals reeds gesteld, definitief geworden.

Het eerste middel is ongegrond.

Het tweede middel blijkt volledig gericht te zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Zoals reeds aangegeven onder het kopje ontvankelijkheid wordt enkel het beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, weerhouden bij gebrek aan samenhang tussen de twee door de verzoekende partijen bestreden beslissingen. Het tweede middel zal dan ook niet verder worden onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU